

[Lisbet Hindsgaul.]

straffen for forbrydelser mod statens sikkerhed, der er begået af naturaliserede personer, kan skærpes, men det vil altså også sige, at man indenfor straffelovsområdet skal søge frem til lempelser, som kan klare § 9 og det vanskelige, som også efter min mening findes indenfor dette område. Men det er jo givet, at vi skal frem til enighed, og det er også klart, at den nordiske enighed indenfor dette lovområde vil være af stor betydning ikke alene principmæssigt, men også for landene i almindelighed.

Jeg vil da tilsige min medvirken til et udvalgsarbejde, idet jeg går ud fra, at vi selv om det tager længere tid end beregnet, når frem til et resultat, der kan give et fuldgældigt udtryk for, hvad vi ønsker på dette statsborgerretlige område.

Ingeborg Refslund Thomsen: Der er ingen tvivl om, at danske kvinder vil være begejstrede for dette lovforslag. Selvom de ved en fremmed statsborgers side vandrer til verdens ende, står de under det danske riges beskyttelse, og de kan til enhver tid finde en sikker havn i Danmark. Det gamle ord: dit folk skal være mit folk, skal ikke gælde mere, og far og mor hjemme behøver ikke at se med bekymring på datterens giftermål med en fremmed statsborger, thi fædrelandet slipper hende ikke; kommer hun i sorg og nød, er der altid en vej tilbage for den danske statsborger.

Vi danske kvinder kan være tilfredse, men vore udenlandske medsøstre, der ved giftermål med en dansk statsborger følger deres mand til Danmark, de får ikke mere automatisk dansk statsborgerret, det vil sige, de har ikke uden videre ret til at leve i landet, de må ansøge om naturalisation, og de har ikke krav på naturalisation. I de lande, hvor en fremmed kvinde ved giftermål ikke erhverver mandens statsborgerret, f. eks. i Amerika og i Canada, har man jo lempeligere bestemmelser med hensyn til naturalisation. Der kræves kun 3 eller 5 års ophold i landet, men det er underkastet myndighedernes skøn, om naturalisation bør bevilges. I England har en udenlandsk kvinde, der bliver gift med en engelsk statsborger, krav på naturalisation, hvis hun andrager derom. Men efter dette lovforslag må nu hver eneste udenlandsk kvinde, der gifter sig med en dansk mand, ansøge om naturalisation, og hun har ikke noget krav på at få dansk indfødsret. De allerfleste nygifte kvinder vil jo ansøge om naturalisation, så man kunne jo også gå den vej, at en udenlandsk kvinde ved giftermål kunne tage

forbehold og bevare sin oprindelige indfødsret, hvis hun ikke ønsker at blive dansk. En sådan ordning ville jo blive betydelig lettere at administrere, og det ville svare til den gamle bestemmelse om, at 18-årige fremmede, der ikke ønsker at erhverve indfødsret, må afgive en erklæring herom inden det fyldte 19. år.

Det kan se meget kægt ud, at en ung kvinde bevarer sin egen statsborgerret, men den dag hun bliver separeret, fraskilt eller bliver enke i et fremmed land, så vil vanskelighederne melde sig, thi da melder som oftest de økonomiske vanskeligheder sig, og en udlænding kan få større besvær ved at skaffe sig arbejde. Der er for mig noget mindre tiltalende i, at en far og mor, en familie, har forskellig statsborgerret. Ikke mindst for børnenes skyld må man ønske, at fremmede kvinder hurtigst muligt kommer til at føle sig som danske statsborgere. Jeg synes egentlig ikke, der er nogen interesse i at vanskeliggøre deres indleven i det danske, og vor gamle fremmedlov er jo ikke så tillokkende.

Så er det en hel anden sag, at disse nye bestemmelser vil volde administrationen mange kvaler. Man har allerede en forsmag i 1946-loven, der hindrede en del tyskfødte dansk gifte kvinder i uden videre at få statsborgerret. Der var flere betingelser end nødvendigt, men denne nye lov vil forårsage mange fejlregistreringer ude i kommunerne, og de vil måske først opdages mange år senere; den vil vanskeliggøre opstilling af valglisten, særlig i København og i Nord-slesvig, og kommunerne skal jo være meget på vagt, når en familie får hjælp, thi for den del, der ydes til fremmed statsborger, hustruen, gælder særlige refusionsregler. Det giver på mange måder en usikkerhed, som ikke er af det gode.

Den nye bestemmelse i § 1, punkt 2, hvorefter et barn født i ægteskab af dansk mor ikke skal arve sin faders statsløshed, hilser jeg med glæde. Der er ulykkelige folk nok i verden uden fædreland. Det glæder mig, at en dansk mors barn er beskyttet mod den ulykke.

§ 3, stk. 2, lyder sådan: „Er riget i krig, kan borger i en fjendtlig stat ikke erhverve indfødsret i medfør af denne paragraf.“ Ja, hvis denne bestemmelse kan bidrage til at hindre love med tilbagevirkende kraft, er det en uhyre værdifuld bestemmelse.

§ 4 handler om danskfødte, der har mistet indfødsretten og kan generhverve den efter 2 års ophold i Danmark. Jeg ser af betænkningen, at det er med betænkelighed, man fra dansk side har tiltrådt forslaget. Det er